

POSTANOWIENIE

1 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

Prezes SN Joanna Misztal-Konecka

na posiedzeniu niejawnym 1 sierpnia 2025 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi N.B. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z 13 marca 2024 r., III Ca
2217/22,
wydanego w sprawie z powództwa N.B.
przeciwko P. spółce akcyjnej w L.
o przywrócenie stanu zgodnego z prawem i zaniechanie naruszeń,

1. odrzuca skargę;

**2. zasądza od N.B. na rzecz P. spółki akcyjnej w L. 900
(dziewięćset) złotych kosztów postępowania skargowego z
odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w
spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia
od dnia doręczenia odpisu niniejszego postanowienia
zobowiązanej.**

(K.W.)

UZASADNIENIE

1. Wyrokiem z 13 marca 2024 r. Sąd Okręgowy w Łodzi, w sprawie z powództwa N.B. przeciwko P. spółce akcyjnej w L. o przywrócenie stanu zgodnego z prawem i zaniechanie naruszeń, zmienił na skutek apelacji pozwanej wyrok Sądu Rejonowego w Łodzi z 7 września 2022 r. w ten sposób, że oddalił powództwo ewentualne (pkt I A), zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę

2317 zł wraz z odsetkami tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt I B), nakazał pobrać od N.B. nieuiszczone koszty sądowe (pkt I C) oraz orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego (pkt II).

2. Powódka wniosła od wyroku Sądu Okręgowego skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, wskazując na naruszenie art. 172 § 2 w zw. z art. 305⁴ k.c., art. 292 w zw. z art. 305⁴ k.c., a także art. 291 w zw. z art. 305⁴ k.c.

Podawała, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 172 § 2 w zw. z art. 305⁴ k.c., art. 292 w zw. z art. 305⁴ k.c. oraz art. 291 w zw. z art. 305⁴ k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

3. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest środkiem prawnym sformalizowanym, co wiąże się z jej specjalną, nadzwyczajną funkcją w systemie prawa. W części określającej jej treść powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części; przytoczenie podstaw skargi oraz ich uzasadnienie; wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy; wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych przysługujących stronie na podstawie kodeksu nie było ani nie jest możliwe oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem (art. 424⁵ § 1 pkt 1-6 k.p.c.), a brak któregokolwiek z tych elementów konstrukcyjnych stanowi samodzielną i wystarczającą podstawę odrzucenia skargi, bez możliwości wdrożenia postępowania naprawczego (art. 424⁶ § 2 k.p.c.).

W skardze wniesionej przez stronę powodową nie ma dostatecznego uprawdopodobnienia zaistnienia szkody.

Skarżąca podała, że konsekwencją wydania kwestionowanego wyroku jest niemalże całkowite pozbawienie jej możliwości wykonywania prawa własności. Wskazała, że, nabywając bliżej określoną nieruchomość, kierowała się chęcią realizacji zamierzonych przez nią inwestycji, w tym postawienia budynku handlowo-usługowego z częścią mieszkalną, który umożliwi jej czerpanie korzyści

majątkowych w związku z zawieranymi umowami najmu lokalu, czego do tej pory nie mogła uczynić z uwagi na toczącą się sprawę sądową. Skarżąca wskazała również na szkodę w wysokości kosztów sądowych poniesionych w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że szkodą w rozumieniu przepisów o skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest konkretny uszczerbek majątkowy, ustalony zgodnie z art. 361 § 2 k.c. (postanowienie SN z 23 czerwca 2015 r., V CNP 60/14). Uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody przez wydanie wyroku polega na zaprezentowaniu przez skarżącego twierdzenia, że bliżej określona szkoda wystąpiła, oraz przeprowadzeniu przekonującego wyводу wskazującego na rodzaj szkody będącej konsekwencją wydania zaskarżonego wyroku, rozmiar szkody, czas jej powstania oraz związek przyczynowy między poniesioną szkodą a wydaniem zaskarżonego orzeczenia, wreszcie zaoferowaniu dowodów służących uwiarygodnieniu tego wyводу (postanowienia SN: z 23 września 2005 r., III CNP 5/05; z 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05; z 8 grudnia 2016 r., V CNP 37/16, i z 16 marca 2018 r., V CNP 42/17).

Wymaganie wykazania poniesienia szkody oznacza przy tym, że skarżący musi wykazać, iż szkoda faktycznie wystąpiła w jego majątku. Szkodą w rozumieniu przepisów o skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest konkretny uszczerbek majątkowy, a zatem o jej wyrządzeniu może być mowa wyłącznie wtedy, jeśli w przedmiotowej sprawie skarżący uprawdopodobni, że szkoda taka wystąpiła w konkretnie określonym rozmiarze (postanowienia SN z 27 kwietnia 2021 r., III CNP 13/20, i z 28 września 2021 r., III CNP 2/21).

W okolicznościach sprawy skarżąca nie sprostała powyższym wymaganiom. Ograniczyła się do ogólnego wskazania na utratę korzyści majątkowych w związku z zawieranymi nieokreślonymi umowami najmu lokalu. Z wywodów zawartych w skardze nie można jednak wywieść, czy skarżącej chodzi o umowy, które nie zostały zawarte, czy też może o ewentualne niższe kwoty uzyskiwane przez powódkę z tytułu umów faktycznie zawartych. Skarżąca nie podała rozmiaru

szkody, jej rodzaju, czasu powstania oraz związku przyczynowego między szkodą a wydaniem kwestionowanego orzeczenia.

Natomiast poniesienie przez powódkę kosztów postępowania nie stanowi szkody w rozumieniu art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że koszty procesu, którymi strona została obciążona, nawet wtedy, gdy zostały uiszczone, nie stanowią szkody uzasadniającej wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (postanowienia SN z 21 lutego 2013 r., III CNP 2/13, i z 16 lipca 2025 r., I CNP 97/24).

4. Mając powyższe na względzie, z uwagi na niespełnienie przez skarżącą wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., Sąd Najwyższy odrzucił skargę na podstawie art. 424⁸ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania wywołanego skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 oraz art. 99 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 4, § 10 ust. 5 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

(K.W.)

[a.ł]